

Η σύλληψη του Ρήγα Φεραίου την 19η Δεκεμβρίου του 1797

/ [Πεμπτουσία](#)



Σήμερα συμπληρώνονται 221 χρόνια από τη σύλληψη του πρωτεργάτη και κήρυκα της Επανάστασης του 1821. Ύστερα από μία πράξη προδοσίας που θα οδηγήσει τον Ρήγα στα χέρια της αυστριακής αστυνομίας, στην Τεργέστη, στις 8/19 Δεκεμβρίου 1797.

«Ο Ρήγας συνελήφθη στην Τεργέστη, σε ξενοδοχείο που είχε καταλύσει μαζί με τον Περραιβό από έναν Αυστριακό αξιωματικό στις 19 Δεκεμβρίου του 1797. Σκόπευε την ίδια εκείνη ημέρα να επισκεφθεί τον Γάλλο πρόξενο της πόλης Brechet, από τον οποίο θα ζητούσε προστασία, αλλά δεν πρόλαβε. Ακολούθως, ο Ρήγας υποβλήθηκε σε ανάκριση που διήρκεσε περίπου ένα 10ήμερο, με την ολοκλήρωση δε της οποίας θα οδηγούνταν σιδηροδέσμιος στη Βιέννη, κατόπιν εντολής του αστυνομικού διοικητή της.



Τη νύκτα όμως της 30-31 Δεκεμβρίου 1797, ο Βελεστινλής, συνειδητοποιώντας τη δυσχερή κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει ο ίδιος, αλλά και το αδιέξοδο των επαναστατικών του σχεδιασμών, ίσως γιατί φοβήθηκε μήπως δεν αντέξει στα βασανιστήρια -που γνώριζε ότι θα υποβληθεί- και για να μην προδώσει τους συνεργάτες του, είτε από απελπισία για τη λιποψυχία του Περραιβού (όπως υποστηρίζει ο Κορδάτος) επιχείρησε να αυτοκτονήσει με ένα μικρό μαχαίριδιο, καταφέροντας ένα πλήγμα στο υπογάστριό του, αλλά απέτυχε. Τραυματισμένος αρκετά σοβαρά όπως ήταν, οδηγήθηκε σε νοσοκομείο όπου παρέμεινε έως τις αρχές του Φεβρουαρίου του 1798. Κατά τη διάρκεια της νοσηλείας του στην Τεργέστη φαίνεται ότι, υπό την ανοχή των φυλάκων του, κατόρθωσε να ειδοποιήσει με επιστολή το Γάλλο πρόξενο ζητώντας την επέμβασή του για να αφηθεί ελεύθερος, όμως εκείνος καθυστέρησε αρκετά να ενεργήσει, αφού θεώρησε σκόπιμο να πληροφορήσει πρώτα τους ανωτέρους του και να ζητήσει τη σχετική άδεια.

Μόλις μαθεύτηκε η σύλληψη του Ρήγα πολλοί έκαναν έκκληση, στο σουλτάνο Σελίμ Γ', για την απελευθέρωση του. Ανάμεσα σε αυτούς ο φίλος του Ρήγα, Οσμάν Πασβάνογλου, ηγεμόνας του Βιδινίου και ο Αλή Πασάς αλλά μάταια. Κατόπιν οδηγήθηκε στη Βιέννη, στις 14 Φεβρουαρίου 1798, όπου ανακρίθηκε μαζί με τους υπόλοιπους συντρόφους του. Κατάληξη των ανακρίσεων, σε συνδυασμό με τις

συνεννοήσεις με τον Σουλτάνο, ήταν να εκτοπισθούν από τους συλληφθέντες οι Αυστριακοί και άλλων εθνοτήτων υπήκοοι για να δικαστούν από τις Αυστριακές αρχές, εκτός από τους Οθωμανούς, που απελάθηκαν και οδηγήθηκαν στην Οθωμανική επικράτεια για να υποστούν τις κυρώσεις του Σουλτάνου.



Ο Ρήγας (41 χρονών) και οι επτά σύντροφοί του που ανήκαν στην ίδια κατηγορία, ο Ευστράτιος Αργέντης (31 χρονών, ἔμπορος από τη Χίο), ο Δημήτριος Νικολίδης (32 χρονών, γιατρός από τα Ιωάννινα), ο Αντώνιος Κορωνιός (27 χρονών, ἔμπορος και λόγιος από τη Χίο), ο Ιωάννης Καρατζάς (31 χρονών, λόγιος από τη Λευκωσία της Κύπρου), ο Θεοχάρης Γεωργίου Τουρούτζιας (22 χρονών, ἔμπορος από την Σιάτιστα), ο Ιωάννης Εμμανουήλ (24 χρονών, φοιτητής της ιατρικής από τη Καστοριά) και ο Παναγιώτης Εμμανουήλ (22 χρονών, αδερφός του προηγούμενου και υπάλληλος του Αργέντη), με συνοδεία των αυστριακών αρχών (ἔπειτα από κοπιαστικό ταξίδι μιας εβδομάδας μέσω Σεμλίνου και μετά με ποταμόπλοιο) παραδόθηκαν στις 10 Μαΐου 1798 στους Τούρκους του Βελιγραδίου και φυλακίστηκαν στον πύργο Νεμπόισα (Небојша), παραποτάμιο φρούριο του Βελιγραδίου.



Εκεί, ύστερα από συνεχή βασανιστήρια,

στις 24 Ιουνίου του 1798, στραγγαλίστηκαν και τα σώματά τους ρίχτηκαν στον Δούναβη, σύμφωνα με τα επίσημα Αυστριακά έγγραφα (έκθεση Λεγκράν - Λαμπρού, σελ. 167). Οι Οθωμανικές Αρχές, όπως υποστηρίζεται, διέδωσαν ψευδώς ότι οι οκτώ εγκλειστοί είχαν δραπετεύσει, ενώ προς επίρρωση του ισχυρισμού τους εξαπέλυσαν εικονικές έρευνες για την ανεύρεσή τους και τελικά δηλώθηκε ότι οι δραπετές είχαν πνιγεί στον ποταμό. Είχε προηγηθεί αλληλογραφία με την Υψηλή Πύλη δια της οποίας δόθηκε από το Σουλτάνο η εντολή της δολοφονίας τους, χωρίς δίκη. Εικάζεται ότι αιτία για τη θανάτωσή τους υπήρξε η πεποίθηση των Αυστριακών και Τουρκικών Αρχών πως ο Ρήγας και οι σύντροφοί του είχαν στενές σχέσεις με το Ναπολέοντα, θεωρούμενοι έτσι ως άκρως επικίνδυνοι. Οι διαδόσεις περί διαφυγής των εγκλείστων, τις οποίες «κατεσκεύασε» ο καϊμακάμης, είχαν σκοπό να παραπλανήσουν τις κυβερνήσεις της Ευρώπης, προς τις οποίες η Οθωμανική Αρχή της Πόλης είχε παράσχει διαβεβαιώσεις ότι δε θα σκότωνε τους οκτώ Έλληνες φυλακισμένους χωρίς ανάκριση. Πέρα από αυτό, η Οθωμανική κυβέρνηση ανησυχούσε για τις διασυνδέσεις του Ρήγα με τον Πασβάνογλου, φοβούμενη ακόμη και επίθεση του τελευταίου κατά του Βελιγραδίου, ενώ επιπλέον, δίσταζε να διατάξει τη μεταφορά τους από το Βελιγράδι προς την Πόλη, από την πιθανότητα να σταλούν δυνάμεις του Πασβάνογλου στο δρόμο και να τους απελευθερώσουν».

Πηγή:timenews.gr